

Laura Nureldin

Regii timpului

VOL. 2:

EROARE _

HERG BENET
PUBLISHERS

CĂRȚILE ◦ ARVEN

2017

REGII TIMPULUI
VOL. 2: EROARE

FRAGMENTE DIN CARTE

© 2017 Laura Nureldin
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă și concept grafic:
The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NURELDIN, LAURA
Regii timpului / Laura Nureldin. - București :
Editura Herg Benet, 2015-
vol.
ISBN 978-606-763-003-9
Vol. 2 : *Eroare*. - 2017. - ISBN 978-606-763-118-0
821.135.1

Tipărit în România

Cred că faci mișto de mine.

Mora tocmai terminase de predat o oră de dicție destul de epuizantă. Chiar și pentru ea era ceva nou să-i explice unui actor complet afon cum stă treaba cu accentele. OK, se aștepta ca omul să nu fie chiar Pavarotti, dar n-ar fi stricat să aibă, totuși, ceva ureche muzicală. După două ore, reușise să scoată un vag accent britanic din el, un fel de *tomeiău-to-mahtău*, și se hotărâse să renunțe. Avea să se gândească a doua zi la o strategie nouă de predare. Acum nu-și dorea decât să conducă rapid până la biroul lui Alex, să atingă acel ecran din laborator și să zboare spre cina cu Xerxes.

Așa cum făcea mereu. În fiecare seară, de doi ani.

Ziua o petrecea în Los Angeles, în vreme ce întunericul... acela era în întregime persan.

Lucrurile deveniseră mult mai simple de când Alex, cel mai bun prieten al ei și cel mai strălucit cercetător pe care îl cunoștea, reușise să sincronizeze timpul de pe Coasta de Vest cu cel din Persia antică. Weekendurile libere le petrecea tot lângă bărbatul ei și, din când în când, își făcea cadou chiar și câte o vacanță de două săptămâni în străvechea Susa.

Era ciudat că nu posta niciodată poze din concediu pe facebook sau twitter, dar mereu revenea la muncă strălucitoare, relaxată și cu un bronz proaspăt, așa că nimeni nu punea la îndoială poveștile ei despre vacanța perfectă din Caraibe în care tocmai fusese.

Însă acum chiar îi era imposibil să-și ia vreo zi liberă. A avea o grămadă de treabă și singurul lux pe care și-l putea permite era o cină bună cu Xerxes, vreo două pahare de vin și o noapte fierbinte cu el. Nu era niciodată prea obosită pentru asta.

În drum spre Alex, zâmbi amintindu-și stânjeneala din prima noapte pe care o petrecuse cu persanul; ea dormise pe canapea, în vreme ce el se chinuia să înțeleagă toată acea lume nouă care îi ataca simțurile. La naiba, chiar o crezuse vrăjitoare.

Nerăbdătoare, intră în laboratorul lui

Alex și merse direct la computerul care avea s-o ducă în Susa antică. Toată povestea asta cu alergatul prin timp devenise pentru ea la fel de banală cum era trenul pentru navetiști.

Când porni mașinăria, luminile din laborator pâlpâiră, dar ea nu le acordă nicio atenție.

Du-te acasă. Lasă-l pe Xerxes să te țină în brațe. Mănâncă ceva. Relaxează-te cu un pahar în mână. Fă dragoste cu bărbatul tău. Dormi.

Lista ei de activități pentru acea seară era cât se poate de clară, așa că nu avea timp pentru prostii, cum erau niște becuri care pâlpâiau.

Introduse coordonatele pe care le știa de-acum pe dinafară și apăsă pe ENTER.

Luminile clipiră din nou.

Cred că faci mișto de mine.

Nimic nu părea cunoscut. Mora ajunsese să știe fiecare colțișor al Palatului și al împrejurimilor. Doar că nu era niciun palat. Nu erau nici grădinile. Nici servitorii. Nici Curtea. Nici Xerxes. Nimic. Doar o căldură umedă și sufocantă, cohorte de țânțari și o

vegetație luxuriantă.

Unde dracu' sunt?

Mora privi în jur. Stătea lângă un drum îngust de țară, tăiat prin iarba grasă. Într-o parte era o pădure deasă, cu copaci acoperiți de o perdea de *barba-marinarului* care atârna de crengi; din desiș se auzeau sunetele ciudate ale păsărilor și animalelor cuibărite în tufe. Peste drum părea să fie o mlaștină care se pregătea să înghită soarele.

Dacă n-aș ști că e imposibil, aș crede că sunt în Florida. Sau în Louisiana. Sau în jungla asiatică. Ce pana...

— Ce cauți aici de unul singur, băiete?

Se întoarse rapid și se pomeni față în față cu sursa acelei voci aspre, cu un puternic accent sudist. Era un bărbat de vârstă incertă, îmbrăcat cu pantaloni de stofă demodați, cizme de călărie și o jiletcă.

— Vă salut, domnule. Cred... cred că m-am rătăcit.

Ce-i asta? Bal mascat la dracu-n praznic?

Bărbatul păru șocat de sunetul vocii ei; de faptul că ființa din fața lui era, în realitate, o femeie.

— Ce să vezi... Dacă te-ai rătăcit, să știi că te-ai rătăcit pe pământu' meu. Și văd că nu

ești deloc un băiat, așa că de ce Dumnezeu porți nădragi?

Mora își privi pantalonii de piele și bocanții de motor și își încrucișă brațele la piept, în încercarea de a ascunde față de ochii bărbatului capul de mort de pe tricou.

— Ăăă... îmi pare rău, însă nu știu unde sunt. Și chiar nu aveam habar că încalc proprietatea cuiva. Dar voi pleca de aici imediat ce reușesc să chem pe cineva să mă ia. Pot... pot să împrumut telefonul dumneavoastră? Eu nu-l am la mine.

— Ce să împrumuți?! Despre ce vorbești?

Nu, nu, fir-ar... N-are cum să se întâmple asta. Nu din nou.

Dureros de încet, își privi ceasul de la mână. Aproape că-i venea să-și ducă mâinile la ochi și să se uite printre degete, așa cum făcea când era mică și urmărea un film de groază. Ceasul i se oprise. Știa ce înseamnă asta. Călătorise în timp. Dar...

Unde dracu' sunt? Și, cel mai important, CÂND?

În tot acest timp, bărbatul o privise curios.

— Cine e stăpânul tău, fato?

Rahat. Pe bune? În epoca AIA am ajuns?

— Nu am stăpân, domnule. M-am născut

liberă.

Omul o măsură din cap până-n picioare, apoi conchise:

— Mda, arăți destul de albă. De fapt, dacă mă uit mai bine la tine, nu prea ai trăsături negre. Aproape deloc. Mi s-a părut, poate. Da' nici albă-albă nu ești. S-ar zice că măică-ta e o *Placée*. Așa-i?

S-ar zice că măică-mea o să-ți tăbăcească fundul dacă o să afle vreodată că tocmai ai întrebat asta.

Mora își aminti ce citise despre *Plaçage*. Un obicei larg răspândit în sudul Americii, mai ales în Louisiana, până pe la jumătatea secolului XIX; tinerele slave eliberate și/ sau fiicele lor erau încurajate, dacă nu chiar împinse într-un fel de imitații de mariaje cu bărbați albi, bogați. Cu cât pielea le era mai deschisă, cu atât puteau ținti mai sus. Doar că și asta era tot un fel de sclavie, pentru că, de cele mai multe ori, acei bărbați se căsătoreau oficial cu femei albe respectabile și le țineau pe *Placées* și pe copiii lor ca pe o familie secundară. Cu amestecul ei de trăsături din toate rasele posibile, la acea vreme Mora putea trece liniștită drept marfă de *Plaçage*. Realiză că trebuie să fie extrem de atentă la

răspunsurile pe care i le dădea acestui bărbat; altfel risca să ajungă într-un bordel creol cât ai zice pește.

Își drese glasul și încercă marea cu degetul:

— Păi, da, domnule, chiar așa este. Dar, după ce a devenit o *Placée*, ea, împreună cu tatăl meu, s-au mutat în nord. Din păcate, el a murit anul trecut. Am venit aici ca un omagiu adus memoriei lui, să vizitez această bucată de țară pe care a iubit-o atât de mult. Acum încercam să ajung înapoi acasă, dar, așa cum am spus, m-am rătăcit.

— Hm. În nord, zici? D-aia nu porți rochie, ca orice fică cinstită a marelui stat Louisiana? Și cum îl chema pe tac-tu?

Gândește-te, la dracu'. Gândește-te.

— Perrault, zise ea.

Na! E de origine franceză, așa că un om cu numele ăsta chiar ar putea trăi în Louisiana, nu? Aoleu! Dacă există într-adevăr vreun Perrault pe-aici? Dacă tipul ăsta din fața mea cunoaște pe cineva care se numește așa? Dacă...

— N-am auzit de el în viața mea. Care era numele de botez?

— Charles.

Mora rostise numele fără ezitare, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

Faimosul scriitor francez nici nu visa că avea să fie menționat în această conversație.

De-acum, bărbatul își înclinase capul într-o parte și o sfredelea cu privirea.

Gata. Te-ai ars. O să te dea de gol la faza asta. Rahat, ce-ai avut în cap, toanto? E ca și cum ai spune cuiva că ești fica lui Michael Jackson.

— Neah, scui pă el.

Mora își ținu respirația.

— N-am auzit în viața mea de niciun Charles Perrault. Ești sigură că tac-tu e de pe aici?

Mora lăsă un oftat mut să-i scape înaintea să răspundă:

— Tot ce știu e ce mi-au spus el și cu mama. N-am avut pe cine altcineva să întreb, așa că m-am mulțumit cu atât, zise, cu un zâmbet timid.

Bărbatul mormăi ceva și făcu câțiva pași spre ea. Mora scrâșni din dinți și se strădui să nu o rupă la fugă.

— Cum ai ajuns aici, fato?

Păi, cum să-ți zic? Mașinăria aia a timpului s-a stricat, Dumnezeu știe de ce, așa că, în loc să mă îmbăt cu soțul meu care are 2.500 de ani și mai e și regele Persiei, am ajuns aici cu tine, tâmpitule. Iar tu crezi că sunt fica unei slave

eliberate. Rahat.

— Am venit cu diligența. M-a lăsat în New Orleans, am vizitat acel oraș absolut încântător, apoi am hotărât să fac o plimbare ca să mă las pătrunsă de spiritul locului.

El o privea de parcă ar fi fost extraterestră.

— Vrei să-mi spui că ai venit *pe jos* tocmai de la New Orleans?

Oops.

— Am mers și pe jos, da. Dar am mai făcut popasuri. Obişnuiam să fac asta cu tatăl meu, să facem drumeții și să oprim cu cortul pe câte undeva. Am vrut s-o mai fac o dată, în amintirea timpului petrecut alături de el.

— Bun, și unde ți-e cortul?

— Asta, bunul meu domn, nu știu. V-am spus deja că m-am rătăcit. Tot ce aveam a rămas în mica mea tabără. Am plecat de-acolo, am vrut să cercetez împrejurimile și nu m-am mai putut întoarce pe propriile urme. Pădurea poate fi înșelătoare...

— Hm. O să se-nnopteze curând. Unde o să te duci?

O, în noaptea asta aș vrea să mă duc în patul ăla imens din iatacul lui Xerxes, dar asta n-o să se întâmple. În plus, Alex habar n-are că ceva n-a mers cum trebuie. Iar Xerxes trebuie să fie furios,